

Στο χάρτη της Ευρώπης μπορεί να διακρίνει κανείς όλο και πιο έντονα τα σημάδια των ακροδεξιών και νεοφασιστικών κινημάτων. Την ίδια στιγμή μπορεί να διαπιστώσει κάποια σημάδια ανάκαμψης της Αριστεράς, μετά τη σύγχυση, την απογοήτευση και την πώση που σημάδεψε η κατάρρευση του σοσιαλιστικού στρατοπέδου. Στην Ισπανία, π.χ. η Ενωμένη Αριστερά, με επικεφαλής το Κ.Κ., πέτυχε το ποσοστό 13%. Στην Πορτογαλία, Κομμουνιστές και Πράσινοι, κέρδισαν το 11,46% των ψηφοφόρων. Στη Γερμανία το ποσοστό των Πράσινων έφτασε το 10,2%. Τέλος στη χώρα μας η Αριστερά (ΚΚΕ, ΣΥΝ και κινήσεις της αντισυνεναυτικής Αριστεράς) ξεπέρασε το 13%.

Τι σημαίνει η σχετική ανάκαμψη των δυνάμεων της Αριστεράς σε ορισμένες χώρες της Ευρώπης; Σημαίνει ότι όλο και περισσότεροι πολίτες συνειδητοποιούν τις αιτίες της κρίσης και το αδιέξοδο του καπιταλισμού. Ότι τη φάση της απογοήτευσης και της σύγχυσης διαδέχεται μια φάση ψύχραιμης αντιμετώπισης της πορείας του κόσμου μας, που καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η Αριστερά είναι αναγκαία, ότι ίσως ο σοσιαλισμός είναι σήμερα περισσότερο αναγκαίος από ποτέ. Βέβαια την ψήφο άρνησης της κεφαλαιοκρατικής βαρβαρότητας την εισπράτουν σήμερα τα κόμματα της παραδοσιακής Αριστεράς, τα οποία έχουν εγκαταλείψει και τυπικά τη σοσιαλιστική προοπτική ή την έχουν μεταθέσει στο αόρατο μέλλον. Αλλά το θετικό είναι ότι η Αριστερά φαίνεται να ξανακερδίζει στη συνείδηση των πολιτών. Η καθαρή προοπτική και η δημιουργία μιας αριστεράς δημοκρατικής και επαναστατικής θα απαιτήσει χρόνο και μόχθο.

Ευτύχη Μπιτσάκη: Κούρδοι: Γενοκτονία και Αντίσταση

Από καιρό σε καιρό ο Τύπος και τα άλλα ΜΜΕ θυμούνται τους Κούρδους. Κυρίως σε περιόδους γενοκτονίας από τους Τούρκους και τους “σοσιαλιστές” του Ιράκ. Μετά η σιωπή. Εν τω μεταξύ το Έθνος αυτό εξολοθρεύεται με τη συνεισφορά, ενεργητική (πώληση όπλων, διπλωματική κάλυψη) ή παθητική, των δυτικών “δημοκρατιών”.

Οι Κούρδοι είναι ένας αρχαίος λαός, ομογενής, με τη δική του γλώσσα και τον πολιτισμό του. Ένας λαός 25 περίπου εκατομμυρίων, ο οποίος κατοικεί μιά ενιαία περιοχή. Ενιαία, και διαμελισμένη ανάμεσα στην Τουρκία, το Ιράν, το Ιράκ και τη Συρία.

Ας ρίξουμε μια ματιά στην Ιστορία. Το νεώτερο μαρτυρολόγιο του Έθνους των Κούρδων, αρχίζει από τη δεκαετία του 20. Μετά τον 1ο Παγκόσμιο Πόλεμο, η Συνθήκη των Σεβρών (1920) πρόβλεπε τη δημιουργία του Κουρδιστάν - του κράτους των Κούρδων. Αλλά οι Κούρδοι είχαν την ατυχία να κατοικούν μια χώρα σε έκταση όση περίπου η Γαλλία, με εύφορες γαίες, με μεγάλα αποθέματα μεταλλευμάτων, με ανεξάντλητα υδάτινα αποθέματα και προπαντός με τεράστια

αποθέματα πετρελαίου. Οι “μεγάλες” τότε δυνάμεις, Άγγλοι και Γάλλοι, εποφθαλμιούσαν προπαντός τα πετρέλαια. Για να διευκολύνουν τα νεοαποικιακά τους σχέδια, παραχώρησαν δύο επαρχίες του Κουρδιστάν στη Συρία (1921). Στη συνέχεια, η Συνθήκη της Λωζάνης (1923) παραχώρησε μεγάλο μέρος του Κουρδιστάν στην Τουρκία. Οι Άγγλοι, αποβλέποντες στα πετρέλαια της Μουσούλης, συντάχθηκαν με το Ιράκ. Έτσι η υπόσχεση αυτονομίας των κουρδικών περιοχών του Ιράκ δεν τηρήθηκε. Οι “πολιτισμένοι” της Δύσης είχαν διαμελίσει ένα από τα αρχαιότερα έθνη της περιοχής.

Αλλά με το διαμελισμό άρχισε και η μακρά ιστορία της συστηματικής γενοκτονίας του λαού του Κουρδιστάν. Ήδη στη δεκαετία του 20, η βρετανική αεροπορία (η “ένδοξη” RAF) βομβάρδιζε συστηματικά τους εξεγερμένους Κούρδους του Ιράκ. Το 1924 η Τουρκία του “προοδευτικού” Κεμάλ απαγόρευσε τη χρήση της κουρδικής γλώσσας και “διέλυσε” στα χαρτιά το Κουρδικό Έθνος. Κατά τον τότε Τούρκο υπουργό δικαιοσύνης, οι μη Τούρκοι της Τουρκίας είχαν δικαίωμα “να είναι υπηρέτες και δούλοι” (1930). Μέχρι το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο έγιναν πολυάριθμες εξεγέρσεις των Κούρδων, οι οποίες πνίγηκαν στο αίμα από τους στρατοκράτες της Τουρκίας, του Ιράν και του Ιράκ, με τη συνενοχή της Βρετανίας, της Γαλλίας και της Σοβιετικής Ένωσης!

Με το τέλος του πολέμου, οι Κούρδοι ίδρυσαν στην κουρδική περιοχή του Ιράν, τη Δημοκρατία του Κουρδιστάν - είχαν φαίνεται πιστέψει στις Διακηρύξεις για Αυτοδιάθεση των Λαών. Η εφήμερη αυτή δημοκρατία συντρίφτηκε μετά από 11 μήνες από τα στρατεύματα του Σάχη, με την υποστήριξη των Βρετανών. Οι νικητές κρέμασαν τον πρώτο Πρόεδρό της, Qazi Mohammed. Ακολούθησε σειρά εξεγέρσεων στα επόμενα χρόνια - πιο γνωστοί είναι οι αγώνες υπό την ηγεσία του Μουσταφά Μπαρζανί - και αντίστοιχα η απαγόρευση του PKK και η άγρια καταστολή στις ορεινές περιοχές του Κουρδιστάν (1961). Το 1968, μετά το πραξικόπημα, το “σοσιαλιστικό” καθεστώς του Μπάαθ του Ιράκ απεφάσισε να “τελειώνει” με τους “παράνομους”. Η μεγάλη στρατιωτική επιχείρηση απέτυχε. Το 1970, για να κερδίσει χρόνο, η Βαγδάτη υπέγραψε τη Συμφωνία Μπαρζανί-Σαντάμ Χουσεΐν, η οποία πρόβλεπε “ελεύθερη ένωση του αραβικού και κουρδικού έθνους στη Δημοκρατία του Ιράκ” και καθιέρωνε την Κουρδική ως δεύτερη επίσημη γλώσσα του κράτους. Το 1972 το Ιράκ υπέγραψε Σύμφωνο Φιλίας με τη Σοβιετική Ένωση και άρχισε να προμηθεύεται τεράστιες ποσότητες όπλων από τους “σοβιετικούς” γραφειοκράτες. Έτσι μπόρεσε να κηρύξει “ολοκληρωτικό πόλεμο” εναντίον των Κούρδων το Μάρτιο του 1974. Με τη Συμφωνία του Αλγερίου (6/3/75) Ιράν και Ιράκ περικύκλωσαν τους Κούρδους και η αντίσταση του Μπαρζανί, ο οποίος ήλπιζε στις ΗΠΑ, κατέρρευσε.

Στα επόμενα χρόνια συνεχίστηκε η σφαγή αμάχων, η ισοπέδωση χωριών, η εξόντωση πολιτών με χημικά όπλα από τον Σαντάμ. Οι πολίτες που σφάχτηκαν από το στρατό του Μπάαθ αυτά τα χρόνια υπολογίζονται σε 200.000. Και βέβαια κάποιες ελπίδες στην περίοδο του Πολέμου του Κόλπου αποδείχτηκαν μάταιες.

Για να γλυτώσουν τη σφαγή κατά την περίοδο του Πολέμου του Κόλπου, 2.000.000 Κούρδοι, εγκατέλειψαν την πατρίδα τους. Οι Κούρδοι εγκαταλείφθηκαν για άλλη μια φορά από τη Δύση, και τα στρατεύματα του Χουσεΐν συνεχίζουν ανενόχλητα τις σφαγές και την ισοπέδωση των ορεινών χωριών της ιρακινής περιοχής του Κουρδιστάν.

Από την άλλη πλευρά οι Τούρκοι διεξάγουν από το 1984 (για να μην αναφερθούμε σε παλαιότερες εποχές) συστηματικές επιχειρήσεις με στρατό, άρματα μάχης και αεροπορία για να συντρίψουν την αντίσταση των Κούρδων η οποία βασικά καθοδηγείται από το Δημοκρατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (PKK). Παρά τις ήττες του Τουρκικού στρατού, η κυβέρνηση της Άγκυρας απέρριψε τις προτάσεις του PKK για ειρήνη. Έχοντας μάλιστα καταστρώσει φιλόδοξα σχέδια για γιγαντιαία φράγματα στον Τίγρη και τον Ευφράτη, επιδιώκει να τελειώσει “μιά για πάντα” με το Κουρδικό. Έτσι, τον Αύγουστο του 1991 τα Τουρκικά στρατεύματα μπήκαν στο ιρακινό έδαφος “για να καταστρέψουν μια για πάντα όλα τα στρατόπεδα εκπαίδευσης των αυτονομιστών”. Πέρα από σφαγές αμάχων, οι Τούρκοι στρατιωτικοί έφτασαν να εκτελούν παιδιά 12 και 13 ετών, ως ύποπτα για “απόπειρα προσχώρησης στους τρομοκράτες”, καθώς και στρατιώτες που αρνήθηκαν να πάρουν μέρος στη σφαγή.

Όπως γράφει ο Claude Lorieux (Le Monde, Το Βήμα 8/5/94) η Κυρία Τσιλέρ, μετά τις πρώτες υποσχέσεις για πολιτική διευθέτηση, καταφεύγει στη μέθοδο της καμμένης γής. Οι Τούρκοι επιδιώκουν την “τελική λύση” με πολεμικές επιχειρήσεις, ξεριζώμα των αγροτών από τα χωριά, εκτέλεση αιχμαλώτων, κ.λπ. Το τελευταίο μόνο διάστημα οι νεκροί έφτασαν τις 11.000 και οι περισσότεροι ήταν πολίτες. Η κυβέρνηση συνέλαβε έξι βουλευτές για φιλοκουρδική στάση και ετοιμάζει μαζική επίθεση με συμμετοχή 130.000 στρατιωτών κατά των ανταρτών του PKK.

Η Τουρκία είναι μέλος του NATO. Εφοδιάζεται με αμερικάνικα όπλα και η Ουάσιγκτον, “ευαίσθητη” στο δράμα των φεουδαρχών του Κουβέϊτ, σιωπά. Η “δημοκρατική” Γερμανία εφοδιάζει την Τουρκία με οπλισμό και βιομηχανικές μονάδες, πραγματοποιεί επίσημες επισκέψεις, και από την άλλη απαγορεύει τη δράση του PKK στο έδαφός της και εξαπολύει διωγμό εναντίον των Κούρδων μεταναστών. Συνολικά η ΕΟΚ τηρεί στάση πλατωνικής θέασης της τραγωδίας των Κούρδων, ενώ μέλη της προμηθεύουν όπλα, ελικόπτερα και αεροπλάνα στους Τούρκους στρατοκράτες.

Αλλά ενώ η γερμανική κυβέρνηση συνεργάζεται στη γενοκτονία, Γερμανοί διεθνιστές μάχονται στο πλευρό των ανταρτών στα βουνά του Κουρδιστάν. Στη Δύση έχουν καταφύγει περίπου 650.000 Κούρδοι, οι οποίοι αναπτύσσουν ένα αξιόλογο κίνημα συμπαράστασης. Αλλά το κυριότερο είναι ότι παρά τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις, ο ένοπλος αγώνας του κουρδικού λαού συνεχίζεται. Πολλές οργανώσεις που αγωνίζονταν για “ενιαίο, ανεξάρτητο και σοσιαλιστικό Κουρδιστάν” έχουν εκφυλιστεί. Αλλά το PKK συνεχίζει τον ένοπλο αγώνα από

το 1984 και επιβιώνει παρά τις διώξεις. Η νίκη των Τούρκων στρατοκρατών θεωρείται απίθανη. Όλες οι στρατιωτικές επιχειρήσεις τους έχουν αποτύχει. Από τα 60 εκατ. του πληθυσμού της Τουρκίας, τα 12 εκατ. είναι Κούρδοι. Ο λαός αυτός δεν είναι δυνατόν να εξοντωθεί. Το PKK όχι μόνο δεν συντρίφτηκε, αλλά ο Γ.Γ. του πρόβλεπε αύξηση των ανταρτών το 1993 κατά 30.000 άνδρες. Και δεν είναι μόνον η ένοπλη πάλη. Στις ελεύθερες περιοχές του Κουρδιστάν συγκροτούνται πυρήνες και δομές λαϊκής εξουσίας με συμμετοχή των γυναικών, ενώ παράλληλα γίνονται προσπάθειες για συγκρότηση Εθνικού Μετώπου από κόμματα και οργανώσεις, για ολοκληρωτική αντίσταση.

Ο λαός του Κουρδιστάν αξίζει όχι μόνο τη συμπάθεια, αλλά και την έμπρακτη αλληλεγγύη μας.

Σημείωση

Στοιχεία γι' αυτό το κείμενο πήρα από τις Εφημερίδες ΤΟ ΒΗΜΑ, και ΤΑ ΝΕΑ, από την Monde Diplomatique και από τη *Φωνή του Κουρδιστάν*, περιοδικό του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου του Κουρδιστάν.

U. Boccioni "Πένθος", 1910